

ART CASTELL D'ARO
PLATJA D'ARO
S'AGARÓ

CASTELL DE BENEDORMIENS
MASIA BAS
PARC DELS ESTANYNS

DIBUIX I PINTURA

ELKE DAEMMRICH

EL MEU MEDITERRANI

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Edita i organitza

Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró
Regidoria de Cultura

Alcalde de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró

Maurici Jiménez Ruiz

Regidor de Cultura

Maria Blanco Martin

Coordinador

Juan José Gallardo

Textos

Víctor López Moya

Fotografia

Elke Daemmrich

Concepte gràfic

Unitat de Comunicació

Ajuntament de Castell d'Aro, Platja d'Aro i S'Agaró

Maquetació i impressió

Gràfiques Alzamora

Dipòsit legal

GI 241-2026

www.platjadaro.com · www.visitplatjadaro.com

ELKE DAEMMRICH

EL MEU MEDITERRANI

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Maurici Jiménez Ruiz

Alcalde

Iniciem la temporada expositiva 2026 al Castell de Benedormiens amb la mostra de l'artista alemanya Elke Daemmrigh. Sota el títol “El meu Mediterrani”, l'artista ens presenta una cinquantena d'obres entre dibuixos i pintures.

Ens trobem davant d'una exposició on cada quadre esdevé un impacte estètic de gran força cromàtica que ens endinsa en un univers particular, que l'artista crea i que és el reflex d'una vida que transcorre entre la seva Alemanya natal, la Provença i l'Occitània.

El Mediterrani banyarà les parets del Castell de Benedormiens, del 21 de febrer al 12 d'abril, amb obres que ens conviden a observar-les amb deteniment i paciència perquè puguin desplegar tota la seva màgia, nodrint la nostra mirada i esperit. Reconeixerem paisatges que ens són molt familiars com Sa Conca o Sa Cova, arbres que enllacen la terra i el mar convidant-nos a gaudir d'una capbussada entre garroines, pops i estrelles, on el color és el detonant de les emocions que l'Elke Daemmrigh vol despertar per fer-nos somiar amb els ulls ben oberts.

Sigueu benvingudes i benvinguts!

Víctor López Moya

Historiador i crític d'art

El meu Mediterrani • Elke Daemmrich

Els inicis i la seva essència

L'art és el mitjà expressiu per excel·lència que ens permet mostrar la realitat de cadascú, passant-la pel filtre del cor i evitant els calaixos on sovint ens empresonen les explicacions verbals. Com un mar, com la nostra Mediterrània, l'art ens permet fer fluir les emocions a través de colors, composicions, superposicions i volums. Per això resulta tan interessant apropar-nos a la visió d'una Mediterrània que s'expressa a través d'una pinzellada centreeuropea.

Anem a pams: nascuda a Dresden el 1964, Elke Daemmrich ha construït un univers visual particular a través de la pintura, el dibuix i el gravat. La seva obra és el reflex d'una vida que salta de la seva Alemanya natal al sud de França, de l'abstracció a la figuració i de la bellesa desorganitzada de la natura al desordre organitzat de la societat. Aquest anar i venir, sovint entre pols contraris, és la matèria de la qual s'ha anat nodrint l'artista per mostrar-nos la seva visió de les complexitats que l'envolten. A Catalunya hem tingut la sort de poder veure les seves obres en nombroses ocasions, en llocs com la Fundació Modest Cuixart de Barcelona, el Museu del Càntir d'Argentona, el Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí o la Societat l'Amistat de Cadaqués, on ha treballat sovint.

De l'abstracció a la figuració. De Dresden al sud de França

Per comprendre l'evolució artística d'Elke, és essencial recórrer el seu itinerari biogràfic. La seva primera etapa creativa va estar marcada per una disciplina formal amb la qual va explorar l'abstracció geomètrica. Aquest rigor compositiu es percep en obres com *Grauer Raum* (Espai gris, 1992) o *Schwarz im Spektral* (Negre en l'espectre, 1992). En aquesta darrera, que us convidem a descobrir per fer-vos una idea dels seus inicis, una successió regular de franges de llampants colors vermells, taronja, groc, verd i blau convergeixen cap al centre, on es veuen interrompudes de manera abrupta per un cercle completament negre que trenca la continuïtat geomètrica i cromàtica de l'obra.

A partir de l'any següent, i gràcies a peces tan formalment rigoroses com la que acabem de descriure, va guanyar una beca per al seu projecte *Das Licht des Südens* (La llum del Sud). Aquest reconeixement la va portar a establir-se a França, iniciant una nova vida i una carrera que, des de llavors, transcorre entre Alemanya, la Provença i l'Occitània, però que també inclou escapades als Estats Units i a indrets tan recòndits com Cadaqués. El canvi del centre al sud d'Europa no va suposar un trencament, sinó una evolució: la base estructural apresada durant la seva etapa abstracta es va mantenir, però la seva arribada a França va desencadenar canvis en les seves temàtiques i en la seva estètica. Elke va aplicar la lluminositat dels colors plans o poc degradats a obres de caràcter més formalista. Una peça seminal que també us convidem a descobrir és *Sternenschnuppenregen* (Pluja d'estels fugaços, 1993). Es tracta d'una peça en la qual l'artista evita les geometries abstractes i s'embarca en un camí cap a la figuració, sense defugir els cromatismes intensos i els contrastos. L'obra mostra, a l'esquerra, una figura humana de perfil, cromàticament fragmentada mitjançant línies i taques de colors, sobre un fons construït amb formes ondulants i circulars de colors vius. Des d'aquella primera estada, la seva vida ha estat un pelegrinatge continu entre terres, i també un intercanvi i un enriquiment entre paisatges i cultures que ha motivat una agitació constant de les seves idees i la seva forma d'expressar-les.

Vincular-se amb la natura

La connexió de Daemmrich amb la natura es va tornar intensa i visceral, especialment des d'aquest primer contacte amb el paisatge del sud de França. La seva obra realitzada en aquest entorn es va carregar de colors vius i explosius a la vista i, des d'aquell moment, Elke ha aprofitat aquesta característica colorista per no limitar-se a la mera representació formal, sinó a la transformació dels elements naturals sobre el llenç o el paper.

És així com arribem a les representacions que podem veure en aquesta exposició, en la qual les garoines esdevenen explosions còsmiques, i els pops i les estrelles de mar, supernoves acolorides. Gràcies al sobredimensionament dels elements vius que pinta i a la descomposició metòdica dels plans i les formes, aquests éssers adquireixen una dimensió simbòlica que els transmuta: ja no són organismes ínfims que passen inadvertits, sinó que esdevenen desmesurats i inabastables.

D'una manera semblant a com el cel blau que es reflecteix en el mar és transformat per l'onatge, podem sentir que algunes de les obres d'Elke són també una realitat emmirallada en cristalls de colors. Quan les mirem, tot allò a què estem acostumats esdevé quelcom irreal, misteriós o fins i tot inquietant. És el cas, per posar un exemple, de l'obra *Casa en Cadaqués*, en la qual el blau es desborda i tenyeix les parets de la casa i la flora circumdant. Elke sembla dir-nos, només amb el color blau, que la natura penetra en les coses humanes i que, per més que intentem transformar l'entorn, és l'entorn el que té el poder real de transformar-nos gairebé sense que en siguem conscients.

L'ús d'aquest color blau intens no ens ha de semblar estrany si tenim en compte que, des dels noranta, l'artista pertany al grup *Leipziger Blauer Reiter* (El genet blau de Leipzig), un grup expressionista fundat l'any 1911 a Múnic per Kandinski i Franz Marc, també grans coloristes. Va ser precisament Kandinski qui va teoritzar sobre l'art i el color i en qui sembla inspirar-se Elke. En el seu llibre *De l'espiritual en l'art*, Kandinski afirmava que «el color és la tecla. La vista és el martellet. L'ànima és un piano de moltes cordes. L'artista és qui, al tocar aquesta o aquella tecla, fa vibrar l'ànima».

En l'àmbit de les formes, i com en la resta d'elements figuratius, el paisatge està mancat de perspectiva. En lloc de comprimir els elements dins una graella espacial que els endreci per mesures i distàncies, Elke construeix la imatge a partir de línies de colors purs que entrellacen les formes, amb degradats que no intenten donar una sensació irreal de profunditat, sinó de matèria. Aquest mètode li ha permès elevar aspectes de la Mediterrània a la categoria d'icones amb personalitat pròpia, com les garoines esmentades i els pops. També les papallones, els cactus o les conquilles, monumentalitzats per la mirada de l'artista, ens poden donar la sensació de voler reclamar el seu espai manllevat per la mà humana, gairebé desbordant els límits del llenç.

Els arbres també exigeixen la nostra atenció, tot exercint de vincle entre el cel i la terra en algunes peces, i connectant amb una mística que iguala el que és ínfim i terrenal amb el que és grandios i celestial. Una relació entre el microcosmos i el macrocosmos que, per als arbres, es plasma en una conversió dels seus branquillons en fulgurants llamps que travessen el cel, com es pot veure en l'obra *Cala*. Aquestes representacions grandioses d'elements mínims tenen les seves ressonàncies al final de les cèlebres *Elegies de Duino* del poeta Rainer Maria Rilke, que el periodista Matthias Zwarg aplica a l'obra de Daemmrich: «Perquè allò que és bell no és res més que l'inici del que és terrible, el que encara podem suportar, i ho admirem perquè es nega serenament a destruir-nos. Tot àngel és terrible».

És per deixar constància d'aquesta potència de la natura que totes les criatures vives a l'obra d'Elke esclaten davant nostre com focs artificials. Es tracta de fer-nos entendre que no són marginals, sinó part del mateix món que habitem, i que exigeixen el seu lloc. Ho veiem en obres com *Hombre de mar*, amb el seu caragol incrustat al front, o a *Els peladors de suro*, obra en la qual entrellaça línies i colors per destacar una simbiosi molt mediterrània entre les alzines sureres i les persones que escorxen els seus tronc.

Fer present el conflicte a través del color

Elke ha treballat també temes que enllacen amb un altre tipus de naturalesa: la humana. Les guerres a Síria o l'Iraq, l'objectificació del cos femení o, més específicament en aquesta mostra, la situació de violència institucional exercida durant el referèndum de l'1 d'octubre de 2017 a Catalunya, no són pas temàtiques que li siguin alienes ni de les que en vulgui defugir. Més aviat al contrari. Darrere els colors enlluernadors s'amaga una potent crítica als problemes d'un espai també mediterrani que reclama la seva independència.

Elke, conscient de la capacitat captivadora del cromatisme que utilitza, no ha dubtat a fer-lo servir com esquer. La seva obra es converteix en un registre documental i emocional d'un esdeveniment traumàtic, on la violència política es tradueix en una violència cromàtica i compositiva. L'artista analitza amb agudesa les tensions identitàries i les injustícies del seu entorn d'acollida, i transforma el blau mediterrani en el color d'uns éssers que actuen en massa contra ells mateixos, en munió i amb la força arrasadora i destructiva de la mateixa natura, ara exercida per l'home. Els vermells i taronges vibrants, que en altres obres ens han transmès la calidesa del sol a les nostres cales, ara es transfiguren en la ràbia i el dolor col·lectiu de qui rep aquesta violència i s'ha de sotmetre.

Daemmrich no il·lustra eslògans, sinó que condensa les vivències humanes en imatges que, partint de l'experiència universal del color com a detonant d'emocions que explicava Kandinski, esdevenen una denúncia concreta i local, elevant-la alhora a una qüestió de dignitat humana. La seva pintura, doncs, salta del lirisme cromàtic mediterrani a la greu complexitat de la seva realitat social, desafiant l'espectador a contemplar-la sense poder desviar la mirada.

Per somiar amb els ulls ben oberts

Algú ha qualificat la pintura d'Elke Daemmrich de realisme màgic portat al llenç, i la veritat és que no li falta raó. Qui visiti l'exposició al Castell de Benedormiens es trobarà una pintura viva, de colors furibunds, mai tranquils, que l'artista utilitza per pintar des de la natura més amable a l'essència humana més violenta. Així doncs, després de veure les seves obres, podem dir que qui vulgui somiar, pot dormir; qui vulgui veure la realitat, pot obrir els ulls, i qui vulgui estar a mig camí entre els dos, pot admirar la pintura d'Elke Daemmrich.

OBRA

Pintura del mar, 2008

Oli sobre tela
120 x 130 cm

El pelador de suro, 2024

Oli sobre tela
60 x 60 cm

Els peladors de suro, 2020

Oli sobre tela
140 x 180 cm

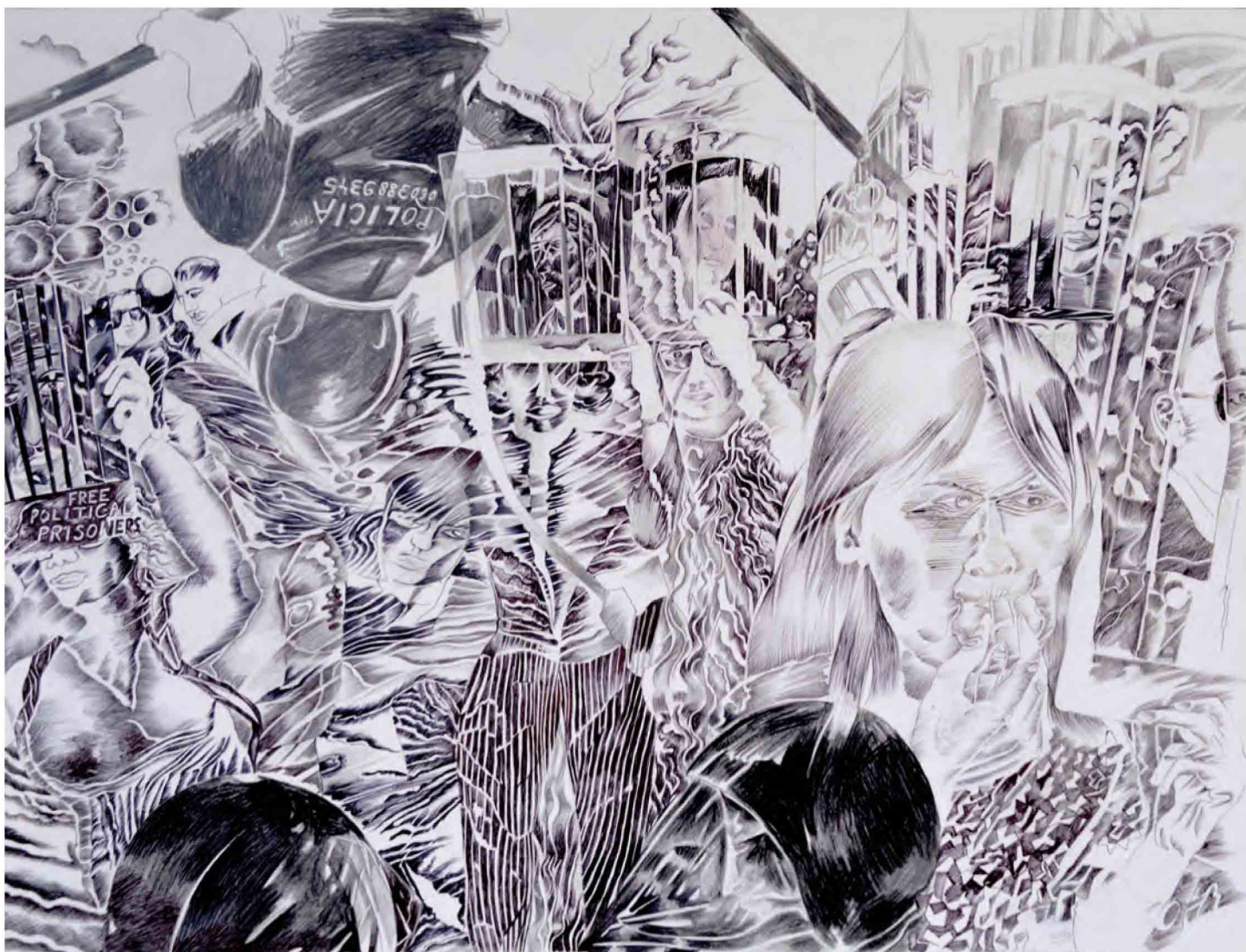
Els acròbates, 2019

Oli sobre tela
110 x 100 cm

Il·luminació, 2019

Oli sobre tela
120 x 110cm

El referèncum 2, 2024

Dibuix
60x80 cm

El referèndum, 2020

Olí sobre tela
140x170 cm

Hombre del mar, 2025

Oli sobre tela
60 x 50 cm

Erizo de mar 2, 2024

Oli sobre tela
60 x 70 cm

Paisatge lunar, 2025

Dibuix
50 x 65 cm

Cala Sa Cova, 2024

Olí sobre tela
60 x 50 cm

Sa Conca, 2019

Oli sobre tela
50 x 40 cm

Blanes 1, 2018

Oli sobre tela
30 x 40 cm

La ciutat dels morts – Angel, 2025

Dibuix
65 x 50cm

La ciutat dels morts – Fabreguas, 2025

Dibuix
65 x 50 cm

Roques Planes, 2019

Oli sobre tela
50 x 60 cm

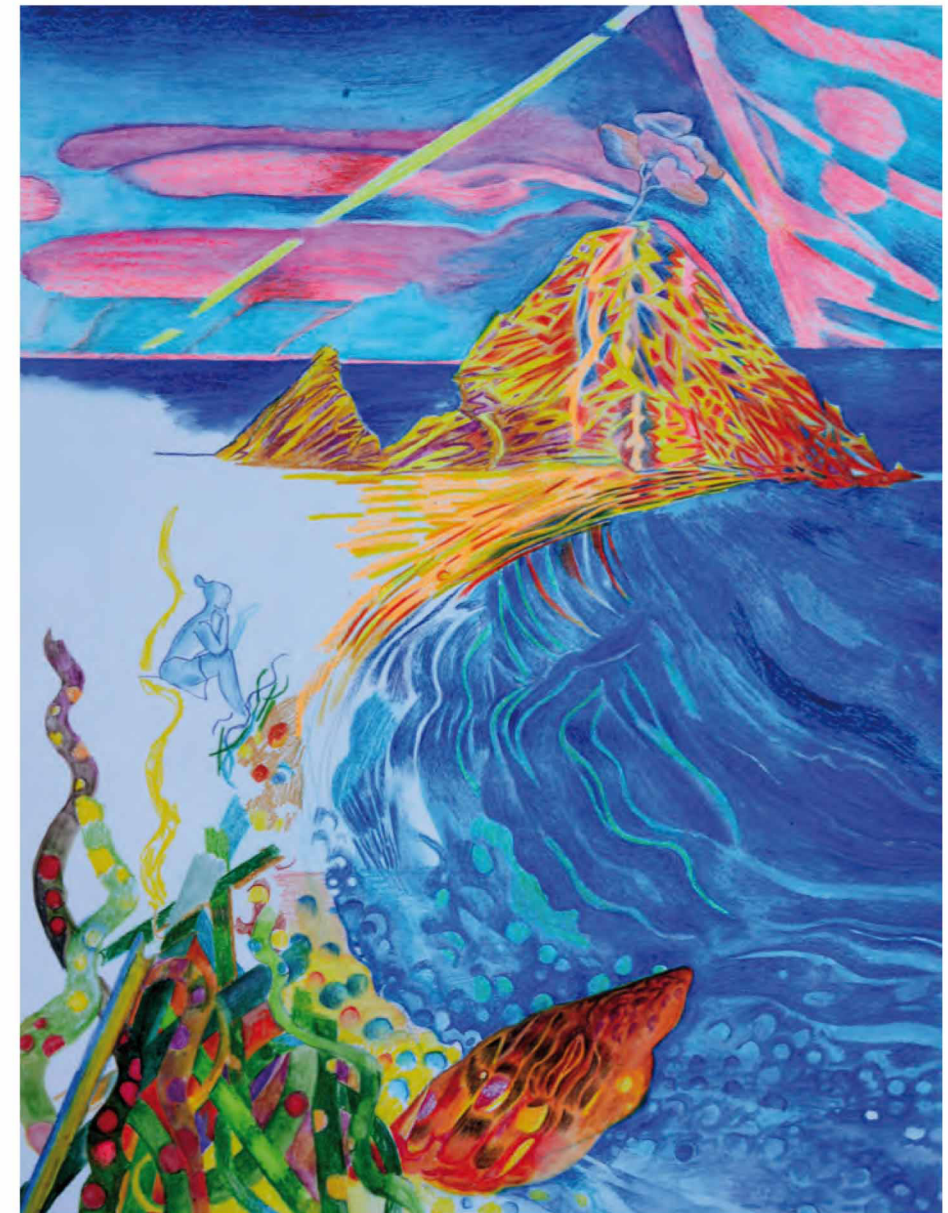
Roques Planes, 2024

Dibuix
50 x 70 cm

Cap Roig 1, 2025

Dibuix
65 x 50 cm

Cap Roig 2, 2025

Dibuix
65 x 50 cm

Casa encantada 1, 2025

Dibuix
100 x 70 cm

Casa encantada 2, 2025

Dibuix
100 x 70 cm

BIOGRAFIA

Elke Daemmrich

Nascuda a Dresden, Alemanya.

De 1989 a 1994, membre del grup d'artistes "Le bleu cavalier de Leipzig" (El cavaller blau de Leipzig).

Des de 1993, viu i treballa a França; primer durant sis mesos a Lacoste, Vaucluse, amb una beca d'artista del Kulturfonds Berlin pel seu projecte "La lumière du sud" (La llum del sud), i després, a partir de 1994, a Occitània, inicialment al departament de Gers i, a partir del 2015, al departament de l'Hérault.

De 1997 a 1999, desenvolupa un projecte que combina gravat i pintura sobre Goya, encarregat per Jean-Louis Augé, director del Museu Goya de Castres. 1999, exposició individual al Museu Goya.

2014 *Individual Support Grant, Adolph* ó. Esther Gottlieb Foundation, Inc. New York, Estats Units d'Amèrica.

2015 *Acquisitions 2015*. Fondation Colas Boulogne-Billancourt, França.

2015 *Prix Résidence Moulin á Nef*. Virginia Center for the Creative Arts, Amherst, Virgínia, Estats Units d'Amèrica.

2017 Premi de la Commission Monégasque de la UNESCO. Principat de Mònaco.

2018 Beca de residència. Künstlerbahnhof Ebernburg, Bad Kreuznach, Alemanya.

2018/19 Beca de residència. Richard-Wagner-Stätten, Pirna, Alemanya.

2019 Beca del Ohio Art Council i de la ciutat de Dresden, estança de treball *Zygote Presse*. Cleveland, Ohio, Estats Units d'Amèrica.

2021 Premi de professionals de món de l'art, secció de pintura. Principat de Mònaco.

2023 Finalista del *Premio de Arte Guerra y Paz*. Fondacion Bernd & Gisela Rosenheim, Offenbach am Main, Alemanya.

2025 Beca de residència. Fòrum NOMOS. Glashütte, Alemanya.

2025 *Symposium Via Regia*. GEDOK Mitteldeutschland. Leipzig-Plagwitz, Alemanya.

Membre de la Fundació Taylor, París, i de l'AIAP (Associació Internacional d'Artistes de París). Comitè Nacional Monegasc davant la UNESCO, sota l'Alt Patronat de S.A.S. el Príncep Albert II, Principat de Mònaco, i GEDOK Mitteldeutschland, Alemanya.

Des del 1988, ha dut a terme 110 exposicions individuals i més de 180 exposicions col·lectives.

Exposicions individuals

2025

La Méditerranée selon Elke D. Museum für Kunst. Rockenhausen. Alemanya
Retrospective Elke Daemmrich - 30 ans de gravures. Chapelle du Tiers-Ordre. Perpignan, França
Gravures de trois décennies. Château Vargos. Serignan, França
Uhrwerkzeichnungen & Von Nord nach Süd. Forum NOMOS. Glashütte, Alemanya

2024

Entre les mondes. Château Royal. Collioure, França

2023

La belle vie – cyanotypies. Salon AIAP UNESCO. Principat de Mònaco
Flora mythologica und Das grafische Werk. Kleine Galerie. Döbeln, Alemanya
Zwischen den Welten. Kunstwandelhalle, Bad Elster et KV Eisenturm. Mayence, Alemanya

2022

Flora mythologica. Jardin Antique Méditerranéen. Balaruc-les-Bains, França
Zwischen den Welten. Galerie am Domhof. Zwickau, Alemanya
Rheingold und Elbsilber. Kulturstiftung Leipzig. Leipzig, Alemanya

2021

Entre les mondes. Musée Hofer-Bury. Laverune, França
Rheingold und Elbsilber. Goethe-Institut. Toulouse, França

2020

Zwischen den Welten. Villa Eschebach. Dresden, Alemanya
Entre els mons. Galeria Societat de l'Amistat. Cadaqués, Girona

2019

Rheingold und Elbsilber. Richard Wagner Stätten. Pirna, Alemanya
L'or du Rhin et l'argent de l'Elbe. Hôtel Flottes de Sebasan. Pézenas, França
Foreign affairs. Galerie Zygote Press. Cleveland, Ohio, Etats Units d'Amèrica

2018

Rotenfels. Künstlerbahnhof Ebernburg. Bad Münster am Stein, Alemanya
La Méditerranée dans tous ces états. Musée Art et Histoire. Bormes-les-Mimosas, França

2017

La Méditerranée dans tous ses états. Chapelle des Pénitents Bleus. Narbonne, França

2016

La Méditerranée selon Elke D. Chapelle des Pénitents Bleus. La Ciotat, França

2015

La Méditerranée selon Elke D. Espace d'Art, A.I.A.P. Unesco. Principat de Mònaco
A Antoine de Saint Exupéry. IFW Leibniz-Institut. Dresden, Alemanya

2014

Elke Daemmrich - peintures et gravures. Galerie 100. Berlin, Alemanya
Mittelmeer trifft Schweinfurt. Museum Otto Schäfer et Salon G. Schweinfurt, Alemanya

2013

Elke Daemmrich - Peintures. Galerie d'Art Contemporain, Palais Bénédictine. Fecamp, França
La femme cachée. Galerie Eqart. Marciac, França

2012

Paradies und Apokalypse. Museum Junge Kunst. Frankfurt/Oder, Alemanya
Elke Daemmrich - Rétrospective. Salles Jean-Hélion. Issoire, França

2011

Meer Farben entdecken. Galerie BASF Schwarzheid. GmbH, Alemanya
Mediterran. Kunstfoyer Volksbank. Bautzen, Alemanya

2010

Mediterran. Galerie am Domhof. Zwickau, Alemanya
Elke Daemmrich - peintures. Galerie La tête d'obsidienne. La-Seyne-sur-Mer, França
El meu Mediterrani. Museu del Càntir. Argentona, Barcelona
Elke Daemmrich. UNED, Sala de Exposiciones. Calatayud, Aragón

2009

Katalanische Meeresbilder. Galerie Finkbein. Dresden, Alemanya
Atem des Südens. Musée d'Art. Eisenhüttenstadt, Alemanya
Elke Daemmrich - Un monde habité par la couleur. Espace d'Art Contemporain. Bédarieux, França

2008

Brau, llum i mar. Museu de la Mediterrània. Torroella de Montgrí
Elke Daemmrich. Fundació Modest Cuixart. Barcelona
Apokaliptyczny Ogrod Pani Malarki. Galerie Design. Wroclaw, Polònia

2007

Elke Daemmrich - peintures et gravures. MAMC. Cordes sur Ciel, França
Elke Daemmrich - peintures et gravures. Maison des Arts. Bages, França
Elke Daemmrich - peintures 2007. Institut français. Dresden, Alemanya

2006

Elke Daemmrich - peintures et gravures. Galerie Spiren. Strassen, Luxemburg
Von Licht und Farbe. Sächsische Landesärztekammer. Dresden, Alemanya

2005

Im Wendekreis de Stieres. Galerie Kurfürstliches Gärtnerhaus. Bonn, Alemanya
Blumen-, Stadt- und Stierkampfbilder. Radebeuler Kunstverein. Radebeul, Alemanya
Elke Daemmrich – Malerei. Galerie Schön. Bonn-Bad Godesberg, Alemanya

2004

Le jardin apocalyptique de Mme le peintre. Galerie Am Blauen Wunder. Dresden, Alemanya
Kunsthaus am Museum. Trèves et Galerie im Hexenturm. Jülich, Alemanya

2003

Von Licht und Feuer. Académie de Finances. Brühl, Alemanya
Elke Daemmrich – Malerei. Telecomfachhochschule - Galerie Süd. Leipzig, Alemanya

2002

Elke Daemmrich - peintures. Galerie des Arches. Paris, França
Elke Daemmrich - pintures. Escuela de Arte. Zaragoza

2001

Toros. Hotel Carlton. Bilbao

2000

Elke Daemmrich - peintures. Galerie Scocco. Auch, França
Peintures de New York. Matra Marconi Space. Toulouse, França

1999

Los toros. Musée Goya. Castres, França
Taureaux. Galerie La Tour de Cardinaux. L'Isle-sur-la-Sorgue, França
Taureaux. Centre d'Art Raymond Farbos. Mont-de-Marsan, França

1998

Taureaux. Villa Béatrix Enea. Anglet, França

1996

Elke Daemmrich - Malerei. Galerie Kalinka. Dresden, Alemanya

1995

Hommage au manierisme. Abbaye de Flaran. Valence sur Baise, França
Elke Daemmrich - Peintures. Centre Culturel Saint Jérôme. Toulouse, França

1994

Elke Daemmrich - Peintures. Château de Lavardens. Lavardens, França

1993

Konkrete Bilder. Galerie Rahmen und Bild. Dresden, Alemanya

ENTORN

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

CAT

Les sales municipals d'art ocupen actualment les estances d'aquesta construcció medieval, origen de la vila i baluard de la Vall d'Aro, documentada des de l'any 1041. Se'n conserva la part més antiga, del segle XII, i d'ençà de 1983 és la seu de les principals exposicions al municipi. Conjuntament amb l'església i els carrers del nucli antic de Castell d'Aro, està catalogat com a Bé Cultural d'Interès Nacional.

ES

Las salas municipales de arte ocupan actualmente las estancias de esta construcción medieval, origen del pueblo y baluarte de la Vall d'Aro, documentada desde el año 1041. Se conserva la parte más antigua, del siglo XII y a partir de 1983 es la sede de las exposiciones en el municipio. Juntamente con la Iglesia y las calles del casco antiguo de Castell d'Aro está catalogado como Bien Cultural de Interés Nacional.

FR

Les salles municipales d'art occupent actuellement les pièces de cette construction médiévale, origine de la ville et bastion de la Vall d'Aro datant de l'an 1041. On en conserve la partie la plus ancienne du XIIe siècle et depuis 1983, c'est le siège des principales expositions dans la commune. De même que l'église et les rues de la vieille ville de Castell d'Aro, la bâtisse est classée Bien Culturel d'Intérêt National.

EN

The municipal art galleries currently occupy the rooms of this medieval construction, the origin of the town and stronghold of Vall d'Aro, documented since 1041. Here, the oldest part, dating from the 12th century, is conserved and since 1983, it has been the centre for the main exhibitions in the municipality. Together with the church and streets of Castell d'Aro old town, it is listed as a Cultural Asset of National Interest.

ES

ELKE DAEMMRICH

MI MEDITERRÁNEO

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Mauric Jiménez Ruiz

Alcalde

Arrancamos la temporada expositiva 2026 en el Castillo de Benedormiens con la muestra de la artista alemana Elke Daemmrich. Bajo el título “El meu Mediterrani” (Mi Mediterráneo), la artista nos presenta unas cincuenta obras entre dibujos y pinturas.

Nos encontramos ante una exposición donde cada cuadro se convierte en un impacto estético de gran fuerza cromática que nos adentra en un universo particular que la artista crea y que es el reflejo de una vida que transcurre entre su Alemania natal, la Provenza y Occitania.

El Mediterráneo bañará los muros del Castillo de Benedormiens, del 21 de febrero al 12 de abril, con obras que nos invitan a observarlas con detenimiento y paciencia para que puedan desplegar toda su magia, nutriendo nuestra mirada y nuestro espíritu. Reconoceremos paisajes que nos resultan muy familiares como Sa Conca o Sa Cova, árboles que enlazan la tierra y el mar invitándonos a disfrutar de un chapuzón entre erizos, pulpos y estrellas de mar, donde el color es el detonante de las emociones que Elke Daemmrich quiere despertar para hacernos soñar con los ojos bien abiertos.

¡Sed bienvenidas y bienvenidos!

Víctor López Moya

Historiador y crítico de arte

Mi Mediterráneo • Elke Daemmrich

Los inicios y su esencia

El arte es el medio expresivo por excelencia que nos permite mostrar la realidad de cada uno, pasándola por el filtro del corazón y evitando los cajones donde a menudo nos encierran las explicaciones verbales. Como un mar, como nuestro Mediterráneo, el arte nos permite hacer fluir las emociones a través de colores, composiciones, superposiciones y volúmenes. Por eso resulta tan interesante acercarnos a la visión de un Mediterráneo que se expresa a través de una pincelada centroeuropea.

Vayamos por partes: nacida en Dresde en 1964, Elke Daemmrich ha construido un universo visual particular a través de la pintura, el dibujo y el grabado. Su obra es el reflejo de una vida que salta de su Alemania natal al sur de Francia, de la abstracción a la figuración y de la belleza desorganizada de la naturaleza al desorden organizado de la sociedad. Este ir y venir, a menudo entre polos opuestos, es la materia de la cual se ha ido nutriendo la artista para mostrarnos su visión de las complejidades que la rodean. En Cataluña hemos tenido la suerte de poder ver sus obras en numerosas ocasiones, en lugares como la *Fundació Modest Cuixart* de Barcelona, el Museo del Cántaro de Argenton, el Museo del Mediterráneo de Torroella de Montgrí o la *Societat l'Amistat de Cadaqués*, donde ha trabajado a menudo.

De la abstracción a la figuración. De Dresde al sur de Francia

Para comprender la evolución artística de Elke, es esencial recorrer su itinerario biográfico. Su primera etapa creativa estuvo marcada por una disciplina formal con la cual exploró la abstracción geométrica. Este rigor compositivo se percibe en obras como *Grauer Raum* (Espacio gris, 1992) o *Schwarz im Spektral* (Negro en el espectro, 1992). En esta última, que os invitamos a descubrir para haceros una idea de sus inicios, una sucesión regular de franjas de llamativos colores rojo, naranja, amarillo, verde y azul convergen hacia el centro, donde se ven interrumpidas de manera abrupta por un círculo completamente negro que rompe la continuidad geométrica y cromática de la obra.

A partir del año siguiente, y gracias a piezas tan formalmente rigurosas como la que acabamos de describir, ganó una beca para su proyecto *Das Licht des Südens* (La luz del Sur). Este reconocimiento la llevó a establecerse en Francia, iniciando una nueva vida y una carrera que, desde entonces, transcurre entre Alemania, la Provenza y Occitania, pero que también incluye escapadas a los Estados Unidos y a lugares tan recónditos como Cadaqués. El cambio del centro al sur de Europa no supuso una ruptura, sino una evolución: la base estructural aprendida durante su etapa abstracta se mantuvo, pero su llegada a Francia desencadenó cambios en sus temáticas y en su estética. Elke aplicó la luminosidad de los colores planos o poco degradados a obras de carácter más formalista. Una pieza seminal que también os invitamos a descubrir es *Sternenschnuppenregen* (Lluvia de estrellas fugaces, 1993). Se trata de una pieza en la que la artista evita las geometrías abstractas y se embarca en un camino hacia la figuración, sin rehuir los cromatismos intensos y los contrastes. La obra muestra, a la izquierda, una figura humana de perfil, cromáticamente fragmentada mediante líneas y manchas de colores, sobre un fondo construido con formas ondulantes y circulares de colores vivos. Desde aquella primera estancia, su vida ha sido un peregrinaje continuo entre tierras, y también un intercambio y un enriquecimiento entre paisajes y culturas que ha motivado una agitación constante de sus ideas y su forma de expresarlas.

Vincularse con la naturaleza

La conexión de Daemmrich con la naturaleza se volvió intensa y visceral, especialmente desde su primer contacto con el paisaje del sur de Francia. Su obra realizada en ese entorno se cargó de colores vivos y explosivos a la vista y, desde ese momento, Elke ha aprovechado esta característica colorista para no limitarse a la mera representación formal, sino a la transformación de los elementos naturales sobre el lienzo o el papel.

Es así como llegamos a las representaciones que podemos ver en esta exposición, en la que los erizos de mar se convierten en explosiones cósmicas, y los pulpos y las estrellas de mar, en coloridas supernovas. Gracias al sobredimensionamiento de los elementos vivos que pinta y a la descomposición metódica de los planos y las formas, estos seres adquieren una dimensión simbólica que los transmuta: ya no son organismos ínfimos que pasan inadvertidos, sino que se vuelven desmesurados e inabarcables.

De una manera parecida a como el cielo azul que se refleja en el mar es transformado por el oleaje, podemos sentir que algunas de las obras de Elke son también una realidad reflejada en cristales de colores. Cuando las miramos, todo aquello a lo que estamos acostumbrados se vuelve algo irreal, misterioso o incluso inquietante. Es el caso, por poner un ejemplo, de la obra *Casa en Cadaqués*, en la que el azul se desborda y tiñe las paredes de la casa y la flora circundante. Elke parece decirnos, solo con el color azul, que la naturaleza penetra en las cosas humanas y que, por mucho que intentemos transformar el entorno, es el entorno el que tiene el poder real de transformarnos casi sin que seamos conscientes de ello.

El uso de este color azul intenso no nos debe parecer extraño si tenemos en cuenta que, desde los noventa, la artista pertenece al grupo *Leipziger Blauer Reiter* (El jinete azul de Leipzig), un grupo expresionista fundado en 1911 en Múnich por Kandinsky y Franz Marc, también grandes coloristas. Fue precisamente Kandinsky quien teorizó sobre el arte y el color y en quien parece inspirarse Elke. En su libro *De lo espiritual en el arte*, Kandinsky afirmaba que «el color es la tecla. La vista es el martillo. El alma es un piano de muchas cuerdas. El artista es aquel que, al tocar una u otra tecla, hace vibrar el alma».

En el ámbito de las formas, y como en el resto de los elementos figurativos, el paisaje carece de perspectiva. En lugar de comprimir los elementos dentro de una cuadrícula espacial que los ordene por medidas y distancias, Elke construye la imagen a partir de líneas de colores puros que entrelazan las formas, con degradados que no intentan dar una sensación irreal de profundidad, sino de materia. Este método le ha permitido elevar aspectos del Mediterráneo a la categoría de iconos con personalidad propia, como los erizos mencionados y los pulpos. También las mariposas, los cactus o las conchas, monumentalizados por la mirada de la artista, nos pueden dar la sensación de querer reclamar su espacio, tomado prestado por la mano humana, casi desbordando los límites del lienzo.

Los árboles también exigen nuestra atención, ejerciendo de vínculo entre el cielo y la tierra en algunas piezas, y conectando con una mística que iguala lo que es ínfimo y terrenal con lo que es grandioso y celestial. Una relación entre el microcosmos y el macrocosmos que, para los árboles, se plasma en una conversión de sus ramitas en fulgurantes rayos que atraviesan el cielo, como se puede ver en la obra *Cala*. Estas representaciones grandiosas de elementos mínimos tienen sus resonancias en el final de las célebres *Elegías de Duino* del poeta Rainer Maria Rilke, que el periodista Matthias Zwarg aplica a la obra de Daemmrich: «Porque lo bello no es nada más que el comienzo de lo terrible, lo que todavía podemos soportar, y lo admiramos porque serenamente desdeña destruirnos. Todo ángel es terrible».

Es para dejar constancia de esta potencia de la naturaleza que todas las criaturas vivas en la obra de Elke estallan ante nosotros como fuegos artificiales. Se trata de hacernos entender que no son marginales, sino parte del mismo mundo que habitamos, y que exigen su lugar. Lo vemos en obras como *Hombre de mar*, con su caracol incrustado en la frente, o en *El peladors de suro* (Los peladores de corcho), obra en la que entrelaza líneas y colores para destacar una simbiosis muy mediterránea entre los alcornoques y las personas que descorchan sus troncos.

Hacer presente el conflicto a través del color

Elke ha trabajado también temas que enlazan con otro tipo de naturaleza: la humana. Las guerras en Siria o Irak, la objetivación del cuerpo femenino o, más específicamente en esta muestra, la situación de violencia institucional ejercida durante el referéndum del 1 de octubre de 2017 en Cataluña, no son temáticas que le sean ajenas ni de las que quiera huir. Más bien al contrario. Detrás de los colores deslumbrantes se esconde una potente crítica a los problemas de un espacio también mediterráneo que reclama su independencia.

Elke, consciente de la capacidad cautivadora del cromatismo que utiliza, no ha dudado en usarlo como cebo. Su obra se convierte en un registro documental y emocional de un acontecimiento traumático, donde la violencia política se traduce en una violencia cromática y compositiva. La artista analiza con agudeza las tensiones identitarias y las injusticias de su entorno de acogida, y transforma el azul mediterráneo en el color de unos seres que actúan en masa contra ellos mismos, en multitud y con la fuerza arrasadora y destructiva de la propia naturaleza, ahora ejercida por el hombre. Los rojos y naranjas vibrantes, que en otras obras nos han transmitido la calidez del sol en nuestras calas, ahora se transfiguran en la rabia y el dolor colectivo de quien recibe esta violencia y debe someterse.

Daemmrich no ilustra eslóganes, sino que condensa las vivencias humanas en imágenes que, partiendo de la experiencia universal del color como detonante de emociones que explicaba Kandinsky, se convierten en una denuncia concreta y local, elevándola a la vez a una cuestión de dignidad humana. Su pintura, pues, salta del lirismo cromático mediterráneo a la grave complejidad de su realidad social, desafiando al espectador a contemplarla sin poder desviar la mirada.

Para soñar con los ojos bien abiertos

Alguien ha calificado la pintura de Elke Daemmrich de realismo mágico llevado al lienzo, y la verdad es que no le falta razón. Quien visite la exposición en el Castillo de Benedormiens se encontrará una pintura viva, de colores furibundos, nunca tranquilos, que la artista utiliza para pintar desde la naturaleza más amable hasta la esencia humana más violenta. Así pues, después de ver sus obras, podemos decir que quien quiera soñar, puede dormir; quien quiera ver la realidad, puede abrir los ojos, y quien quiera estar a medio camino entre los dos, puede admirar la pintura de Elke Daemmrich.

FR

ELKE DAEMMRICH

MA MEDITERRANÉE

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Mauric Jiménez Ruiz

Le Maire

La saison des expositions 2026 au Château de Benedormiens débute avec une exposition de l'artiste allemande Elke Daemmrich intitulée « El meu Mediterrani » (Ma Méditerranée). L'artiste présente une cinquantaine d'œuvres, dont des dessins et des peintures.

Chaque toile de cette exposition a un puissant impact chromatique et esthétique, et nous entraîne dans un univers particulier créé par l'artiste, reflet d'une vie partagée entre son Allemagne natale, la Provence et l'Occitanie.

Du 21 février au 12 avril, Ma Méditerranée couvrira les murs du Château de Benedormiens avec des œuvres qui nous invitent à les observer avec attention et patience, afin de laisser toute leur magie se déployer, nourrissant notre regard et notre esprit. Nous reconnaitrons des paysages très familiers, tels que Sa Conca ou Sa Cova, et des arbres qui relient la terre et la mer, nous invitant à plonger parmi les oursins, les poulpes et les étoiles de mer, où la couleur est le déclencheur des émotions qu'Elke Daemmrich souhaite éveiller, nous faisant rêver les yeux grands ouverts.

Soyez les bienvenues et les bienvenus !

Víctor López Moya

Historien et critique d'art

Ma Méditerranée • Elke Daemmrich

Les débuts et leur essence

L'art est le moyen d'expression par excellence qui nous permet de montrer la réalité de chacun, en la filtrant à travers le cœur et en évitant les carcans où nous emprisonnent souvent les explications verbales. Telle une mer, telle notre Méditerranée, l'art nous permet de faire circuler les émotions à travers les couleurs, les compositions, les superpositions et les volumes. C'est pourquoi il est si intéressant d'approcher la vision d'une Méditerranée qui s'exprime à travers un trait de l'Europe centrale.

Procédons par étapes : née à Dresde en 1964, Elke Daemmrich a construit un univers visuel singulier à travers la peinture, le dessin et la gravure. Son œuvre est le reflet d'une vie qui passe de son Allemagne natale au sud de la France, de l'abstraction à la figuration et de la beauté désordonnée de la nature au désordre organisé de la société. Ce va-et-vient, souvent entre deux pôles opposés, est la matière dont l'artiste s'est nourrie pour nous montrer sa vision des complexités qui l'entourent. En Catalogne, nous avons eu la chance de pouvoir admirer ses œuvres à de nombreuses reprises, dans des lieux tels que la Fundació Modest Cuixart de Barcelone, le musée du Càntir d'Argentona, le Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí ou la Societat d'Amistat de Cadaqués, où elle a souvent travaillé.

De l'abstraction à la figuration. De Dresde au sud de la France

Pour comprendre l'évolution artistique d'Elke, il est essentiel de parcourir son itinéraire biographique. Sa première période créative fut marquée par une discipline formelle, pendant laquelle elle a exploré l'abstraction géométrique. Cette rigueur compositionnelle est évidente dans des œuvres comme *Grauer Raum* (Espace gris, 1992) ou *Schwarz im Spektral* (Noir dans le spectre, 1992). Dans cette dernière, que nous vous invitons à découvrir pour vous faire une idée de ses débuts, une succession régulière de rayures aux couleurs vives rouges, oranges, jaunes, vertes et bleues converge vers le centre, où elles sont brusquement interrompues par un cercle entièrement noir qui rompt la continuité géométrique et chromatique de l'œuvre.

Dès l'année suivante, et grâce à des pièces aussi formellement rigoureuses que celle que nous venons de décrire, elle obtint une bourse pour son projet *Das Licht des Südens* (La lumière du Sud). Cette reconnaissance l'a conduite à s'établir en France et à commencer une nouvelle vie et une carrière qui, depuis lors, se déroule entre l'Allemagne, la Provence et l'Occitanie, mais également avec des escapades aux États-Unis et dans des lieux aussi reculés que Cadaqués. Le passage du centre au sud de l'Europe n'a pas été une rupture, mais une évolution : la base structurelle apprise durant sa période abstraite était toujours présente, mais son arrivée en France a déclenché des modifications dans ses thématiques et son esthétique. Elke a appliqué la luminosité des couleurs plates ou peu dégradées à des œuvres de caractère plus formaliste. Une œuvre séminale que nous vous invitons également à découvrir est *Sternenschnuppenregen* (Pluie d'étoiles filantes, 1993). Dans cette œuvre l'artiste évite les géométries abstraites et s'engage sur la voie de la figuration, sans renoncer aux chromatismes intenses et aux contrastes. L'œuvre présente, à gauche, une figure humaine de profil, chromatiquement fragmentée par des lignes et des taches de couleurs, sur un fond construit de formes ondulantes et circulaires aux couleurs vives. Ce premier séjour a marqué le début de son pèlerinage continu entre les pays, ainsi qu'un échange et un enrichissement entre paysages et cultures, ce qui a suscité une agitation constante de ses idées et de sa façon de les exprimer.

Le lien avec la nature

La connexion de Daemmrich avec la nature est devenue intense et viscérale, particulièrement depuis son premier contact avec le paysage du sud de la France. Son œuvre, réalisée dans cet environnement, était chargée de couleurs vives et visuellement explosives et, depuis ce moment, Elke a exploité cette caractéristique colorée pour ne pas se limiter à la simple représentation formelle, mais pour transformer les éléments naturels sur la toile ou le papier.

C'est ainsi que nous arrivons aux représentations que nous découvrons dans cette exposition, où les oursins deviennent des explosions cosmiques, et les poulpes et les étoiles de mer, des supernovas colorées. Grâce au surdimensionnement des éléments vivants qu'elle peint et à la décomposition méthodique des plans et des formes, ces êtres acquièrent une dimension symbolique qui les transforme : il ne s'agit plus d'organismes infimes qui passent inaperçus, ils sont immenses et sans limite.

À la manière dont le ciel bleu se reflète dans la mer et se transforme avec les vagues, certaines œuvres d'Elke se reflètent également dans des cristaux de couleurs. En les regardant, tout ce à quoi nous sommes habitués devient irréel, mystérieux ou même inquiétant. C'est le cas, par exemple, de l'œuvre *Casa en Cadaqués* (Maison à Cadaqués), où le bleu déborde et teinte les murs de la maison et la flore environnante. Elke semble nous dire, simplement par la couleur bleue, que la nature pénètre les choses humaines et que, malgré tous nos efforts pour transformer l'environnement, c'est l'environnement qui a le véritable pouvoir de nous transformer presque à notre insu.

L'emploi de ce bleu intense ne doit pas nous paraître étrange compte tenu du fait que depuis les années quatre-vingt-dix, l'artiste appartient au groupe *Leipziger Blauer Reiter* (Le Cavalier bleu de Leipzig), un groupe expressionniste fondé en 1911 à Munich par Kandinsky et Franz Marc, eux aussi grands coloristes. C'est précisément Kandinsky qui a théorisé sur l'art et la couleur et dont Elke semble s'inspirer. Dans son livre *Du Spirituel dans l'Art*, Kandinsky affirmait que « la couleur est la touche. L'œil est le marteau. L'âme est un piano à plusieurs cordes. L'artiste est celui qui, en pianotant une touche ou l'autre, fait vibrer l'âme. »

Dans le domaine des formes, et comme pour le reste des éléments figuratifs, le paysage est dépourvu de perspective. Au lieu de comprimer les éléments au sein d'une grille spatiale qui les ordonne par mesures et distances, Elke construit l'image à partir de lignes de couleurs pures qui entrelacent les formes, avec des dégradés qui ne tentent pas de créer une sensation irréelle de profondeur, mais de matière. Cette méthode lui a permis d'élever des aspects de la Méditerranée à la catégorie d'icônes à part entière, comme les oursins mentionnés et les poulpes. De même, les papillons, les cactus ou les coquillages, monumentalisés par le regard de l'artiste, peuvent nous donner l'impression de vouloir réclamer leur espace emprunté par la main humaine, débordant presque les limites de la toile.

Les arbres captent également notre attention, faisant office de lien entre le ciel et la terre dans certaines pièces, et se connectant à une mystique qui assimile ce qui est infime et terrestre à ce qui est grandiose et céleste. Une relation entre le microcosme et le macrocosme qui, pour les arbres, se concrétise par une conversion de leurs branches en éclairs éblouissants qui traversent le ciel, comme dans l'œuvre *Cala* (Crique). Ces représentations grandioses d'éléments minimes trouvent leurs résonances dans la fin des célèbres *Épigrammes de Duino* du poète Rainer Maria Rilke, que le journaliste Matthias Zwarg applique à l'œuvre de Daemmrich : « Car le beau n'est rien d'autre que le commencement du terrible, que nous pouvons encore supporter, et nous l'admirons parce qu'il refuse sereinement de nous anéantir. Tout ange est terrible. »

C'est pour témoigner de cette puissance de la nature que toutes les créatures vivantes de l'œuvre d'Elke éclatent devant nous comme des feux d'artifice. Il s'agit de nous faire comprendre qu'elles ne sont pas marginales, mais partie intégrante du monde que nous habitons, et qu'elles exigent leur place. Comme dans des œuvres comme *Hombre de mar* (Homme de mer), avec son escargot incrusté au front, ou dans *El peladors de suro* (Les écorceurs de liège), œuvre dans laquelle elle entrelace lignes et couleurs pour souligner une symbiose très méditerranéenne entre les chênes-lièges et les personnes qui écorcent leurs troncs.

Rendre le conflit présent à travers la couleur

Elke a également abordé des thèmes liés à un autre type de nature : la nature humaine. Les guerres en Syrie ou en Irak, l'objectivation du corps féminin ou, plus spécifiquement dans cette exposition, la situation de violence institutionnelle exercée lors du référendum du 1er octobre 2017 en Catalogne ne sont en rien des thématiques qui lui sont étrangères ou qu'elle souhaiterait éluder. Bien au contraire. Derrière les couleurs éblouissantes se cache une critique puissante des problèmes d'un espace également méditerranéen qui revendique son indépendance.

Elke, consciente de la capacité envoûtante du chromatisme qu'elle utilise, n'a pas hésité à s'en servir comme appât. Son œuvre devient un registre documentaire et émotionnel d'un événement traumatisant, où la violence politique se traduit par une violence chromatique et compositionnelle. L'artiste analyse avec acuité les tensions identitaires et les injustices de son environnement d'accueil, et transforme le bleu méditerranéen en la couleur d'êtres qui agissent en masse contre eux-mêmes, en foule et avec la force dévastatrice et destructrice de la nature elle-même, désormais exercée par l'homme. Les rouges et oranges vibrants, qui dans d'autres œuvres nous ont transmis la chaleur du soleil de nos crises, se transfigurent à présent en la rage et la douleur collective de ceux qui subissent cette violence et doivent se soumettre.

Daemmrich n'illustre pas des slogans, mais condense les expériences humaines en des images qui, partant de l'expérience universelle de la couleur comme détonateur d'émotions qu'expliquait Kandinsky, deviennent une dénonciation concrète et locale, l'élevant en même temps à une question de dignité humaine. Sa peinture, donc, passe du lyrisme chromatique méditerranéen à la complexité profonde de sa réalité sociale, défiant le spectateur à la contempler sans pouvoir détourner le regard.

Pour rêver les yeux grands ouverts

Certains ont qualifié la peinture d'Elke Daemmrich de réalisme magique transposé sur toile, et il est vrai qu'ils n'ont pas tort. Quiconque visitera l'exposition au Château de Benedormiens découvrira une peinture vivante, aux couleurs furibondes, jamais sereines, que l'artiste utilise pour peindre depuis la nature la plus bienveillante jusqu'à l'essence humaine la plus violente. Ainsi donc, après avoir vu ses œuvres, nous pouvons dire que qui veut rêver, peut dormir ; qui veut voir la réalité, peut ouvrir les yeux, et qui veut rester à mi-chemin entre les deux, peut admirer la peinture d'Elke Daemmrich.

EN

ELKE DAEMMRICH

MY MEDITERRANEAN

CASTELL D'ARO
CASTELL DE **BENEDORMIENS**

Mauric Jiménez Ruiz

Mayor

The 2026 exhibition season at Benedormiens Castle begins with a show by German artist Elke Daemmrich. Under the title “El meu Mediterrani” (My Mediterranean), the artist presents around fifty works, including drawings and paintings.

This exhibition features each canvas delivering a powerful chromatic and aesthetic impact, drawing us into a unique world created by the artist, a reflection of a life lived between her native Germany, Provence, and Occitania.

From 21 February to 12 April, the Mediterranean will bathe the walls of Benedormiens Castle with works that invite us to observe them carefully and patiently, allowing them to unfold all their magic and nourish our gaze and spirit. We will recognise landscapes very familiar to us, such as Sa Conca or Sa Cova, and trees that link land and sea, inviting us to enjoy a dive among sea urchins, octopuses, and starfish, where colour is the trigger for the emotions Elke Daemmrich wishes to awaken, making us dream with our eyes wide open.

A warm welcome to all!

Víctor López Moya

Art Historian and Critic

My Mediterranean • Elke Daemmrich

The beginnings and their essence

Art is the expressive medium par excellence, allowing us to reveal each individual's reality, filtering it through the heart and bypassing the confines where verbal explanations often imprison us. Like a sea, like our Mediterranean, art enables emotions to flow through colours, compositions, superpositions, and volumes. This makes it particularly intriguing to approach a vision of the Mediterranean expressed through a Central European brushstroke.

Let's proceed step by step: born in Dresden in 1964, Elke Daemmrich has constructed a distinctive visual universe through painting, drawing, and printmaking. Her oeuvre reflects a life that leaps from her native Germany to the south of France, from abstraction to figuration, and from nature's disorganised beauty to society's organised disorder. This toing and froing, often between opposing poles, is the substance from which the artist has drawn sustenance to reveal her vision of the complexities that surround her. In Catalonia, we have been fortunate to see her works on numerous occasions, in places such as the Modest Cuixart Foundation in Barcelona, the Argenton Jug Museum, the Museum of the Mediterranean in Torroella de Montgrí, or the Societat l'Amistat in Cadaqués, where she has often worked.

From abstraction to figuration. From Dresden to the south of France

To comprehend Elke's artistic evolution, it is essential to trace her biographical trajectory. Her initial creative period was marked by a discipline through which she explored geometric abstraction. In works such as *Grauer Raum* (Grey Space, 1992) or *Schwarz im Spektral* (Black in the Spectrum, 1992), this compositional rigour is perceptible. In the latter, which we invite you to seek out to grasp a sense of her beginnings, a regular succession of vivid red, orange, yellow, green, and blue stripes converge towards the centre, where they are abruptly interrupted by a completely black circle, fracturing the work's geometric and chromatic continuity.

From the following year, and thanks to pieces as formally rigorous as the one just described, she won a scholarship for her project *Das Licht des Südens* (The Light of the South). This recognition led her to settle in France, embarking on a new life and a career that has since unfolded between Germany, Provence, and Occitania, but which has also included sojourns in the United States and places as secluded as Cadaqués. The shift from central to southern Europe was not a rupture but an evolution: the structural foundation acquired during her abstract phase endured, yet her arrival in France triggered shifts in her themes and aesthetics. Elke applied the luminosity of flat or subtly graded colours to more formalistic works. A seminal piece, which we also invite you to seek out, is *Sternenschnuppenregen* (Meteor shower, 1993). This is a work in which the artist eschews abstract geometries and embarks on a path towards figuration, without shying away from intense chromaticism and contrasts. The work depicts, on the left, a human figure in profile, chromatically fragmented by lines and patches of colour, set against a background constructed with undulating and circular forms of vibrant hues. Since that first sojourn, her life has been a continuous pilgrimage between lands, and also an exchange and enrichment between landscapes and cultures, which has fuelled a constant stirring of her ideas and their expression.

Connecting with nature

Daemmrich's connection with nature became intense and visceral, especially since that initial encounter with the landscape of southern France. Her work created in this environment became charged with vivid and visually explosive colours, and from that moment, Elke has harnessed this colouristic characteristic not merely for pure formal representation, but for the transformation of natural elements upon canvas or paper.

Thus, we arrive at the representations seen in this exhibition, where sea urchins become cosmic explosions, and octopuses and starfish, colourful supernovae. Thanks to the monumentalisation of the living elements she paints and the methodical decomposition of planes and forms, these beings acquire a symbolic dimension that transmutes them: they are no longer infinitesimal organisms that pass unnoticed but become immense and unattainable.

In a manner akin to the blue sky reflecting upon the sea and being transformed by the waves, we can perceive that some of Elke's works are also a reality mirrored in coloured crystals. When we behold them, everything we are accustomed to becomes unreal, mysterious, or even disquieting. Such is the case, for instance, with the work *Casa en Cadaqués* (House in Cadaqués), in which the blue colour overflows, staining the walls of the house and the surrounding flora. Elke seems to tell us, solely through the blue hue, that nature permeates human creations and that, however much we strive to transform our environment, it is the environment that holds the true power to transform us, almost imperceptibly.

The use of this intense blue should not strike us as strange, considering that since the nineties, the artist has belonged to the group *Leipziger Blauer Reiter* (The Leipzig Blue Rider), an Expressionist group founded in 1911 in Munich by Kandinsky and Franz Marc, also great colourists. It was precisely Kandinsky who theorised about art and colour, and in whom Elke seems to find inspiration. In his book *Concerning the Spiritual in Art*, Kandinsky asserted that « colour is the key. The eye is the hammer. The soul is a piano with many strings. The artist is the hand that plays, touching one key or another, to cause vibrations in the soul. »

In the realm of forms, and as with other figurative elements, the landscape lacks perspective. Instead of compressing elements within a spatial grid that orders them by measures and distances, Elke constructs the image from lines of pure colours that intertwine forms, with gradations that do not aim for an illusory sense of depth, but rather of materiality. This method has allowed her to elevate aspects of the Mediterranean to the category of icons with their own personality, such as the aforementioned sea urchins and octopuses. Butterflies, cacti, and seashells, too, monumentalised by the artist's gaze, evoke the feeling of desiring to reclaim their space usurped by human hands, almost overflowing the canvas's boundaries.

Trees also demand our attention, serving as a link between sky and earth in some pieces, and connecting with a mysticism that equates the infinitesimal and terrestrial with the grandiose and celestial. A relationship between the microcosm and the macrocosm that, for the trees, is embodied in a conversion of their twigs into blazing lightning bolts piercing the sky, as seen in the work *Cala* (Cove). These grandiose representations of minimal elements resonate with the conclusion of Rainer Maria Rilke's celebrated *Duino Elegies*, which the journalist Matthias Zwarg applies to Daemmrich's work: « For beauty is nothing but the beginning of terror, which we are still able to bear, and we admire it so because it serenely disdains to destroy us. Every angel is terrifying. »

It is to attest to this potency of nature that all living creatures in Elke's work burst forth before us like fireworks. The aim is to make us understand that they are not marginal, but part of the very world we inhabit, and they demand their place. We see this in works like *Hombre de mar* (Man of the Sea), with its snail embedded in his forehead, or *El peladors de suro* (The Cork Strippers), a work in which she intertwines lines and colours to highlight a very Mediterranean symbiosis between cork oaks and the people who strip their bark.

Presenting conflict through colour

Elke has also explored themes that connect with another kind of nature: the human. Wars in Syria or Iraq, the objectification of the female body, or, more specifically in this exhibition, the situation of institutional violence perpetrated during the 1st. October 2017 referendum in Catalonia are by no means alien themes to her, nor ones she wishes to evade. Quite the contrary. Behind the dazzling colours lies a potent critique of the problems faced by another Mediterranean region that asserts its independence.

Elke, aware of the captivating power of the chromaticism she employs, has not hesitated to use it as bait. Her work transforms into a documentary and emotional record of a traumatic event, where political violence translates into chromatic and compositional violence. The artist keenly analyses the identity tensions and injustices of her adopted environment, transforming the Mediterranean blue into the colour of beings acting en masse against themselves, in a multitude and with the overwhelming and destructive force of nature itself, now wielded by man. The vibrant reds and oranges, which in other works conveyed the warmth of the sun in our coves, now transfigure into the rage and collective pain of those who suffer this violence and are compelled to submit.

Daemmrich does not illustrate slogans but condenses human experiences into images that, stemming from the universal experience of colour as an emotion-triggering agent, as explained by Kandinsky, become a concrete and local denunciation, simultaneously elevating it to a matter of human dignity. Her painting, therefore, leaps from Mediterranean chromatic lyricism to the grave complexity of its social reality, challenging the spectator to contemplate it without averting their gaze.

To dream with open eyes

Someone has characterised Elke Daemmrich's painting as magical realism transposed onto canvas, and indeed, there is truth in this assertion. Visitors to the exhibition at Benedormiens Castle will encounter a vibrant painting, with furious, never tranquil colours, which the artist employs to depict everything from the most amiable nature to the most violent human essence. Thus, after viewing her works, we can assert that whoever wishes to dream, may sleep; whoever wishes to see reality, may open their eyes; and whoever wishes to reside midway between the two, may admire Elke Daemmrich's painting.

Tots els drets reservats®2025